

GRA

74

10/2023

*Barevné
dozrůky*

APC

OBSAH

02 Obsah

03 Editorial

04 Představení redakce

06 Posbíráno

07 Vesmírné okénko

08 Mezi oblohou a horami

10 Podzimní tradice a zvyky

11 Rozhovor s učitelem

12 Vatěj v USA

14 Rozhovor o USA s MV

16 O filmu: Hranice práce

18 Fantasy s podzimní atmosférou

19 Podzimní sladárna

20 Naše cesta na sever

22 Výhovorky

24 Hodnocení Svatováclavských exkurzí

26 Pojďme odmaturovat z češtiny!

27 Sudoku

28 Báseň

Výlet do Alp nabízí úchvatné výhledy, horské túry, lyžování a horskou atmosféru. Region je známý svou krásnou přírodou, alpskými vesnicemi a bohatou historií. Jak to ale bylo z pohledu naší reportérky?

08

Cesta po Skandinávii je nezapomenutelný zážitek. Tato oblast nabízí půvabnou přírodu, fjordy, ledovce a malebná města. Pár holek z oktávy se rozhodlo prozkoumat to na vlastní kůži.

20

Časopis GYM vydává Sdružení rodičů při Gymnáziu v Třeboni. www.casopisgym.cz

Šéfredaktoři: Adina Přibyllová (upjaden), Jan Janíček (JJ)

Šéfilustrátorka: Anna Navrátilová (ann)

Titulka: Anna Navrátilová (ann)

Redaktoři: Adina Přibyllová (upjaden), Romana Benešová (Rominaa), Markéta Kabelová (makk), Adéla Nováková (adus), Radim Lohoňka (papirovarole), Jan Bartoloměj Chytil (Jiří Písek), Veronika Čábelová (Alice Pastel Lova), Valentýna Tlačilová (tynus), Veronika Huličková (Cookie), Karolína Kamišová (Kajuša<3), Adéla Vávřová (Aduša<3)

Ilustrace: Anna Navrátilová (ann), Valentýna Tlačilová (tynus), Tereza Nedorostová (Raffy)

Veronika Huličková (Cookie),

Veronika Čábelová (Alice Pastel Lova), Jan Janíček (JJ)

Korektury: Adina Přibyllová (upjaden),

Romana Benešová (Rominaa)

Foto: Adina Přibyllová (upjaden), Markéta Kabelová (makk), Radim Lohoňka (papirovarole)

Grafika: Jan Janíček (JJ)

In loving memory: Martin Rosocha (-ros-), Eva

Klímová (EK), Jana Kučerová (JaK), Kateřina

Kněžínková (knek), Jan Kasal, Jakub Hloušek (jh)

EDITORIAL

Ahojte, vážení čtenáři!

Adi a Honza zde a máme tu čest být Vašimi novými šéfredaktory. Čistě teoreticky jeden dělá grafiku a druhý píše hromady článků :D. Taky má GYM novou šéfilustrátorku – Aničku, která se stará o ilustrace.

Toto podzimní číslo bude plné cestování, vzpomínek z prázdnin, a také článků, které Vás dobře připraví na zimu. Léto by Vám ještě mohly připomenout články z Itálie a Skandinávie nebo rozhovor o Americe. Na podzim a zimu Vás zase naladí články o pečení, podzimní tradice či tipy na knihy do sychravého počasí. Nezapomněli jsme ani na kulturní vložku o filmech. A je tu toho ještě víc!

Nově jsme přidali i SUDOKU, aby se zabavili i učitelé v kabinetu :D. Jedno těžší a jedno lehčí. Tak na které si troufnete Vy? ;)

Za celou redakci doufáme, že se vám bude 74. číslo časopisu GYM líbit.

-upjaden a JJ-

PŘEDSTAVENÍ REDAKCE

Protože si velmi vážíme Vás, našich věrných čtenářů časopisu GYM, tak jsme se rozhodli dát našim redaktorům pár otázek. Zde jsou otázky a hurá na poznávání našich autorů!

OTÁZKY:

- 1.) Přezdívka
- 2.) Jak dlouho jsi redaktorem/redaktorkou GYMu?
- 3.) Krátce o tom, proč jsi šla/šel do redakce?
- 4.) Jméno oblíbeného učitele? (odpověď nepovinná)
- 5.) Ilustrace, nebo psaní článků?
- 6.) Nějaká zajímavost o Tobě?

Veronika Huličková

1. Verča (Cookie)
2. Od začátku minulého školního roku.
3. Chtěla jsem zkusit něco nového.
4. Vilém Roženský
5. Hlavně psaní článků, ale i ilustrace.
6. Ráda píšu do časopisu básničky a dělám memes.

Jan Bartoloměj Chytil

1. Jiří Písek
2. necelý rok
3. chtěl jsem psát a gym byla první možnost
4. Srba
5. psaní článků
6. „psychologie je pro ty, co se bojí neurologie“

Adéla Nováková

1. adus
2. Od minulého školního roku.
3. Jako malá jsem si se sestřenkou hrála a vytvářely jsme časopisy – doteď se k tomu ráda vracím :D
4. Mám ráda skoro všechny.
5. Hlavně ilustrace, ale píšu i články.
6. Ráda tvořím, čtu a hraju volejbal. Poslední dobou mě baví i vypalování do dřeva.

Anna Navrátilová

1. Áňa
2. Od minulého školního roku.
3. Ze zvědavosti.
4. ---
5. Hlavně ilustrace, ale píšu i články.
6. Miluji fantasy a jsem schopná přečíst tisícistránkovou knihu za týden (když se ten týden vykašlu na školu...)

Romana Benešová

1. Rominaa
2. Od začátku tohoto školního roku.
3. Chtěla jsem nějak zaplnit svůj volný čas a tohle se zdálo ideální.
4. Asi paní učitelka Lexová, Dvořáková nebo Oušková.
5. Psaní článků, korektura
6. Hraji již přes dvanáct let na hudební nástroje. Ráda si čtu, píšu, ale i hraju hry a tancuju.

Markéta Kabelová

1. makk
2. Asi od tercie (asi 5 let)
3. Pomáhala jsem kamarádce s rozhovorem, spíše psaní článků, občas ilustrace
4. ----
5. Oboje
6. Nevím, ale Dostojevskij říká, že kdo ví moc brzo, taky moc brzo zestárne. (tak možná, že jsem ten skromný člověk, co neskromně cituje Dostojevského ?)

Veronika Čábelová

1. Alice Pastel Lova
2. Od minulého školního roku, tedy rok ^^
3. Už na základce jsem chtěla svůj kreslířský skill uplatnit ve školním časopise ale tehdy si paní učitelka myslela, že jsem svoje obrázky stáhla z internetu, tak jsem tu alespoň teď :))
4. Otepková, Vačkář, Dvořáková, Ouška. Obzvlášť Ouška :))
5. Hlavně psaní článků, ale i ilustrace.
6. Mimo už sedm let trvajících každodenní kreslení se věnuji i děláni bižuterie a poslední dobou i jízďe na kole.

Radim Lohoňka

1. papírovarole
2. Zrovna začínám
3. Za účelem nepředdefinované exprese
4. ----
5. Oboje
6. Nepodvoluji se choutkám umělecké destrukce osobnosti

Adina Příbylová

1. Upjaden
2. Po celou dobu, co jsem na gymplu, teď je to třetí rok.
3. Baví mě psát :D
4. ----
5. Hlavně psaní článků, ale i ilustrace.
6. Mám ráda čtení, skládání rubikovky a auta.

Jan Janíček

1. JJ
2. Už 3 roky
3. Ze zvědavosti a pro další nové zkušenosti
4. Matějka, Otepková, Srba a Roženský
5. Ilustrace
6. Rád boxuju, je to pro mě vždy super na vyčištění hlavy.

POSBÍRÁNO

V úterý 17. října se uskutečnil *Suit-up day* – první příležitost nasbírat body do školního poháru.

V sobotu 28.10. se uskutečnilo předávání státních vyznamenání prezidentem Petrem Pavlem, které se koná v tento den na počest vyhlášení samostatnosti Československa.

V úterý 31. října se uskutečnil *Halloween day*, kdy se tradičně naši studenti oblečou do kostýmů, za ně mohou také nasbírat body do školního poháru.

Vize Česka 2023 v Táboře byla akcí se spousty besedami od zajímavých lidí, jako jsou například Eva Nečasová nebo Martin Šonka.

Naše školní knihovna získala a nakoupila spousty nových knih! Běžte se tam podívat a něco si půjčte.

Ve čtvrtek 19.10. se v aule konala přednáška od našeho bývalého učitele Šimona Hellera. Beseda byla na téma *Válka v Izraeli*.

Gymnázium tento rok slaví 155 let od založení! Určitě je to velká událost a škola chystá i několik akcí, jako jsou třeba různé koncerty, přednášky nebo učitelský zájezd.

5. října jsme na našem gymnáziu uvítali čtrnáct německých žáků z malého městečka Goslar. 11. října nás opustili, ale naši žáci pojedou do Goslaru opět v datu 2.4.2024 - 9.4.2024.

Vesmírné okénko: Jupiter

Pátá planeta naší sluneční soustavy, Jupiter, je veliké, dalo by se říct i děsivé, monstrum. Je největší planetou ve sluneční soustavě, v jeho atmosféře probíhají děje šílených rozměrů (nebo-li větry obrovských rychlostí způsobené rychlou, asi desetihodinovou, rotací a bouře obrovských velikostí, jako třeba známá Velká Rudá Skvrna), a dokonce by mu stačila jen třináctkrát větší hmotnost a byla by z něj malá hvězda! Díky bohu z něj ale hvězda není, to by mělo po sluneční soustavu i naší Zemi hrozivé následky, ale na obloze jako hvězda vlastně vypadá.

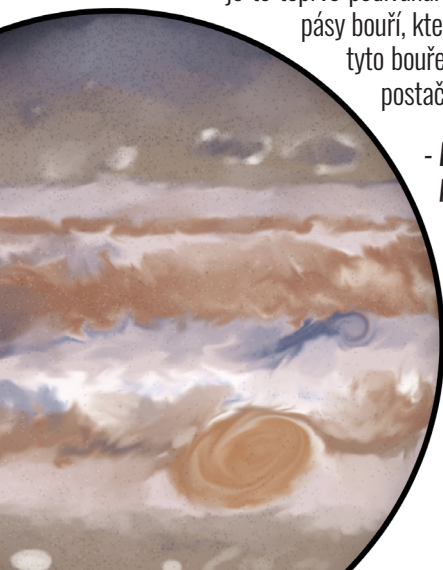
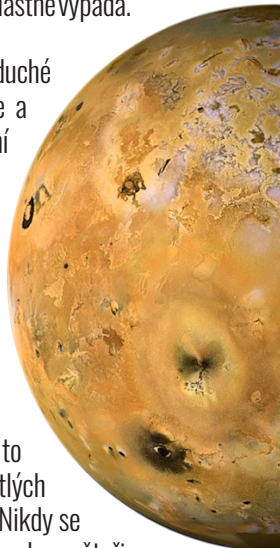
Možná se divíte, proč jsem skočila z Měsíce na Jupiter, ale má to jednoduché vysvětlení: Jupiter je totiž po Měsíci a Venuši nejjasnější objekt na noční obloze a na rozdíl od Venuše je vidět celou noc. Jestli jste se tedy někdy podívali na noční oblohu, tak vám garantuji, že jste našeho největšího plynného obra už zahlédli. Bohužel vám nepovím, kam přesně se dívat, ale v současné době (tj. říjen 2023) jej spatříte jako velmi jasný bod východně (napravo) od Plejád, nelze jej minout. Pokud tento článek čtete v jiné době někdy v budoucnu, tak vám doporučuji stáhnout si nějakou aplikaci na sledování hvězd. Mně se třeba osvědčilo Stellarium. Pomocí těchto aplikací se dá Jupiter lehce najít, je totiž ošemetný v tom, že se na obloze přemísťuje rychlostí člověka po obědu v Taco Bellu. No, možná i rychleji.

Díky Jupiterově jasnosti je perfektní na začátečnické pozorování, a to dokonce triedrem. Už v něm totiž s největší pravděpodobností zahlédnete několik světlých teček kolem obří planety. Tyto tečky jsou ve skutečnosti Jupiterovy největší měsíce. Nikdy se vám nenaskytne pohled na všechny z nich, 92 měsíců totiž ani dalekohled nepojme, ale na čtyři Galileovy měsíce ano. Jsou to Io, Europa, Ganymedes a Callisto. Některé se občas nacházejí v zákrytu planety nebo před planetou, takže je možné, že neuvidíte všechny, ale pokud ano, tím lépe pro vás! A v dalekohledu je to teprve podívaná. Při sledování s dvaapadesátinásobným zvětšením dokonce uvidíte pásy bouří, které tam probíhají! Osobně doporučuji sledovat se žlutým filtrem, ten tyto bouře ještě více zvýrazní a vy zažijete ještě větší podívanou. Možná vám postačí i žlutý celofán, ale neberte mě za slovo, nikdy jsem to nezkoušela ;)

- **Pozorovatelnost: Víceměně celoročně (specifická doba se různí podle polohy Jupiteru na oběžné dráze).**

- **Rozsah hvězdné velikosti: Asi - 2,9 až - 1,6 mag (3. největší na noční obloze).**

-Alice Pastel Lova-

Mezi oblohou a horami

Byla jsem v Itálii, ale u moře? To nikoho nezajímá. Tam byl každej (já už taky). Co vám tam můžou nabídnout? Mrtvé korýše a měkkýše, předražené jídlo, Afričan, co vám omotá náramek kolem ruky a vyškemrá si 10 EURO.... I když jsem u moře nikdy dřív nebyla, tak tam upřímně nemám potřebu znovu zavítat. Dal-eko více mě to zaujalo v Alpách na cestě domů.

S vidinou toho, že na rakouské straně se vyhneme přes hory placeným úsekům dálnice a na italské straně dálnici úplně (nemají tam dálniční známky, ale úseky se platí jednotlivě) jsme zabloudili do hor více, než kdo mohl čekat.

Vracíme se domů z našeho resortu v Lido di Jesolo a všechny domy kolem mají zabouchlé okenice – poobědová siesta. Krátce před dálnicí nás navigace žene úplně mimo, ale nikdo se nebrání, později toho nikdo ani nelituje. Možná dvě hodiny jsme bloudili velmi rafinovaně vystavěnými italskými cestami, než jsme spatřili první vrcholky hor. Nadmořská výška stále stoupala a my se pomalu dostávali k místu, o kterém se s vámi chci podělit.

Pár kilometrů jsme kličkovali pod dálnicí a vedle nás se začínala pomalu objevovat řeka – italský Fiume Fella. To, co nás na ní nejvíce překvapilo je, že byla úplně čistě modrá. To bylo díky bílým kamínkům, na kterých se líně povalovala dál a dál. My jsme zastavili zrovna v tom úseku, kde byla řeka rozbouřená, tak jsme do ní ani nevlezli (taky byla hrozně studená). Nad námi však normálně svištěly auta na dálnici, jejichž pasažéři ani nevěděli, jakou nádheru mají pod sebou. (Po vzhlednutí nahoru jsme se i trochu vylekali, protože nosné sloupy vypadaly, že za chvíli se celý most zhroutí.) Hranice jsme projeli už radši po dálnici, tam bychom se přes hory možná nedostali.

V Rakousku to bylo možná ještě o něco zajímavější. Po strmém stoupaní jsme se autem vyšplhali až do 1790 m n. m. na vrchol Sölk Pass. Tuto oblast spojuje mnoho obor s volně pasoucími se kravami, na každém rohu potůček a na samotném Sölk Pass bylo taky WC, o které se evidentně i někdo staral. Dalo se ještě šplhat výše, ale to si necháme na příští výlet.

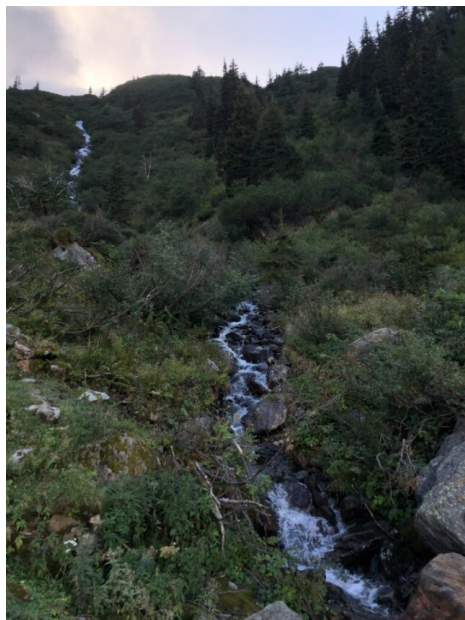
V Alpách byli asi také skoro všichni, ale každý je prozkoumává z jiného úhlu. Někdo tam jezdí lyžovat, někteří si zajedou pro zasloužený odpočinek do tamějších lázní a někdo prozkoumává přírodní krásy, možná i stejně neplánovaně jako my...

Ještě více horských scenérií:

kraví rezervace v Rakousku

malá horská říčka

kadibudka v horách (1788 m n. m.)

Podzimní tradice a zvyky za dob našich prababiček

Po náročném létě nastával podzim. Zvířátka hledala potravu na zimu a pomalu se ukládala ke spánku. Lidé na vesnicích dodělávali práci na poli a časem byla větší a větší zima. Za dlouhých večerů a nocí měli čas si připomenout staré tradice, zvyky a pověsti.

*Dnes je zlatý posvícení,
dnes je zlatá neděle,
všecky kola zastavily,
ve mlejně se nemele.*

*O posvícení, všechno to voní,
tak jako v apatyce.
Tu voní jitrnice,
tam zase koláče z pece.*

*To je zlaté posvícení, to je zlatá neděle.
Máme maso a zas maso, k tomu kousek pečeně.
To je zlaté posvícení, to je zlaté pondělí.
Máme maso, a zas maso, jako včera v neděli.*

POSVÍCENÍ

Posvícení se konalo během podzimu na každé vesničce, ale v různou dobu. Často bývalo už koncem září na svatého Václava. Proto se mu také říká posvícení svatováclavské. Velké přípravy na posvícení probíhaly již několik dnů dopředu:

JÍDLO

Musely být předem napečeny „zvací“ koláče, které se pak posílaly hostům. Také pečivo na vlastní oslavu nesmělo chybět. Oblíbená byla pečená drůbež. Každý host dostal při odchodu uzlíček s pečivem a třeba i kouskem husy.

TRADICE

Když se začal sníh střídat s blátem, nastaly dlouhé dny a pochmurné večery. Pak napadl sníh, který už neroztál, přišla třeskatá zima a život se přesunul do světnice. V chalupě se topilo jen v jedné místnosti, kde všichni jedli, pracovali a spali. Večer se všichni sešli u jednoho stolu, rozsvítili louče a věnovali se různým domácím pracím. Hospodyně šily a vyšívaly, zatímco hospodáři vyřezávali domácí potřeby, například vařečky, a když zbýval čas, i betlémy a hračky. Lidé zpívali písničky, vypravovali si pohádky a strašidelné příběhy. Vskutku, bylo veselo.

-týnuš-

Rozhovor s učitelem: Paní učitelka Hronková

1) *Jak moc rád/ráda učíte na gymnáziu?*

9/10, nechávám si jeden bod pro práci, kde by mi platili za degustování kyselých okurek.

2) *Líbil se Vám víc starý, nebo zrekonstruovaný gympl?*

Nevím, nezrekonstruovaný jsem nezažila.

3) *Jaká je Vaše nejoblíbenější třída?*

Vzhledem k tomu, že se ptáte vy – sekunda! <3 (smích) No, je to tak, mám ale ráda všechny třídy, ve kterých učím. :)

4) *Jak se Vám učilo při covidu?*

Bylo to náročné. Dokončovala jsem své vlastní studium, takže na Teamsech jsem byla 24/7, pečená – vařená – smažená. Bud' jsem se učila, nebo jsem učila. No ale ušetřila jsem v tom období dost peněz. To už se mi nikdy nepovedlo. Haha.

5) *V jaké učebně se Vám nejlépe učí?*

Asi ve výtvarném ateliéru a pak se mi líbí učebny na půdě, i když tam moc neučím. Jo a samo sebou zbožňuju naši knihovnu!

6) *Koho považujete za nejzajímavějšího žáka na škole?*

Nedokážu jednoho jmenovat, všichni jsou něčím zajímaví. :)

7) *Jaké jsou Vaše oblíbené předměty?*

Literatura, výtvarka, dějepis, zeměpis, jazyky a tělocvik. Taky matika mě bavila.

8) *Myslíte si, že je dobré známkovat výtvarku, hudebku a tělocvik (důvod)?*

Ne, všichni nemohou mít stejný talent na všechno a cílem těchto předmětů za mě má být zažehnout lásku k umění či vybudovat si vztah ke sportu. To asi úplně nepodporí špatná známka. Na druhou stranu nedostatečná snaha může odpovídat známce nedostatečná.

Zde si můžete poslechnout spotify paní Hronkové. :)

-Kajuša<3 a Aduša<3-

Vatěj v USA

aneb Příběh českého dobrodruha ve Spojených státech

Tehdy už byl Vatěj velký kluk. Táhl mu na třicet, měl titul před i za jménem a pracoval jako pomocný učitel na škole pro vysoce nadané žáky. Platili mu celkem dobře, to nemohu říci, bohatý byl, to také nemohu říci, ale už od dětství chtěl cestovat. Chtěl se podívat na Balaton, do Egypta, do Prahy na Karlův most, ale ze všeho nejvíce se chtěl podívat do Japonska a Spojených států amerických.

Proto, když po čtyřech letech těžké práce učitele našetřil dost peněz na pronájem nákladního kontejneru (aby se mohl za levno dostat přes Velkou Louži) čehosi na bydlení, jídla a programu asi nějakých 24 653 korun a 76 haléřů k tomu, sbalil si raneček s buchtami od babičky, notýsek na historické poznatky a tužičku s obrázkem jeho oblíbeného hokejového týmu, HC Xenonálu. U rozvodí si sedl na svůj kajak a dlouhé dny pádloval po řece Lužnici a Vltavě, díky čemuž se podíval do vysnívané matičky Prahy na Karlův most, až někam k Ústí, kde ho konečně naložili do jeho kontejneru. V kontejneru seděl společně s partičkou hlodavců a bývalým bystrozorem, nyní už jen dosluhujícím krátkozrakem, Ibiškem Utěrkou. Ibišek tam byl úplnou

náhodou, cestou z práce zpět do domu s pečovatelskými službami zabloudil, spadl do řeky a rybáři ho vylovili domnívající se, že jde o vzácný druh Verlyby Modré. Vatěj

tedy se senilním Ibiškem a nyní dost ochočenou cháskou neposedných krys, Josefem, Šimonem a Čongem, doplul až do „Jů Es Ej“.

Jelikož kontejner seděl tři dny a tři noci v přístavu a pak byl převezen kamsi na Queens,

Vatěj vystoupil a byl téměř oslepen zábleskem západního světa a jeho světlejšího a ve všech ohledech naprosto lepšího světla. První, co uviděl, když se vzpamatoval, byl most. Nebyl to ten slavný most, ale Vatějovi to bohatě stačilo. Vatěj neváhal, překreslil si vše, co viděl, do notýsku a šel se ubytovat. Bydlel v domě s čínským bistroem v přízemí a nádrží na vodu na střeše. Jeho pokoj byl dlouhý asi půl druhého metru a široký sotva jeden. Ale za ty peníze, kdo by to nebral?

Jelikož měl Vatěj zaplacené pouze tři dny ve Státech, musel být rychlý a vidět toho co nejvíce. Jako první se šel podívat do tamního senátu. Možná jste viděli reportáž a spoustu fotek jakéhosi muže v masce indiána kříženého bizonem. To přesně on nebyl, Vatěj je hodný chlapec s dobrým srdcem a chytrou hlavou. Vatěj sice této situaci využil, aby se podíval do senátu zdarma, ale nenechal se vyfotit, to bylo nesmírně neprofesionální. Vyfotil si budovu zvenčí a její interiér, hlavně oblasti s velkým nápisem „NO PHOTO“. Poté byl násilím vyhnán z budovy federální policií a málem byl zavřen na 1456 let za porušení zákonů. Nicméně Vatěj využil své tajně

zbraně, lostomilého kukučee a podpořil ji jeho esem v rukávu, smutný oči a dovršil to jemným vyhrožováním ústavnímu soudu. Soudce Alexander Chokeondaise ho proto částečně omilostnil a pouze mu nechal „nařezat dvacet na holou“ a „poslal ho zpátky domů, a ať už se nikdá nevrací, nebo že prý uvidí. Ale to teda uvidí opravdu něco, co ještě...“

Vatěj toho ze Států sice moc neviděl, ale, řekněte, kdo z vás už někdy letěl letadlem spěšné linky deportace, s osobní stráží čtyřiceti a dvou mužů po zuby ozbrojených a samotným prezidentem Spojených států amerických, Obamou B.... Obamou... mhm... Oba.....s prezidentem Obamou?

Milí spolužáci a milé spolužačky, toto má sice být humorná zpráva, leč situace tomu nedovoluje. Jistě víte o tom, že spousta učitelů si ráda zanádá na nízké platy, na nejhorší třídu, co kdy měli, špatnou dovolenou, ale hlavně tedy na ty nízké platy. Našel se právě jeden takový učitel, který si udělal výlet až do nového světa za velkou louží, do „Jů Es Ej“. Tento mladý sympatický učitel tvrdí, že ze studijních zájmů a pouze pro nabytí zkušeností, pro autentičtější výuku dějin. Já mu však musím oponovat a tvrdím, že tam jel jako prostý TURISTA. Milí draží, leckdo právě vám může říkat, že podívat se do senátu, na sochu Havla, na pár mrakodrapů a

na pomníky je přeci dosti edukativní, leč pravda je jiná. Tento „pan učitel“ se sice na toto vše podíval, vskutku ano, ale opravdu, jen aby lépe věděl a nabyl zkušenosti? Nezdá se vám to celé jako prostá exkurze turistického charakteru? Mně tedy ano. A proto oslovuji vás, mé spolužáky, a volám. Spojme se! Společně bojujme a vybojujme si exkurzi turistického charakteru do USA také! Nepřátel se nelekejte a na množství nehleďte. Společně to zvládneme. Gympl do Států!

Jeden z třiceti pěti nejlepší učitelů na našem gymnáziu velice rád cestuje. Cestuje i po naší nádherné zemičce, ale raději cestuje ven do světa. Byl například v Dánsku, Norsku, Německu, Švédsku, Maďarsku, ale to, co nás zajímá nejvíce, v USA. Co je na této exkurzi tak výjimečného je to, že tento pan učitel je velice „eko“ a šetří planetu, kde se dá. Například při letu do USA. Vezmeme v úvahu, že průměrný prázdný letoun Boeing-747 spotřebuje přibližně 120 000 litrů leteckého benzínu na 8 hodin a 5 570 km dlouhou cestu New York – Londýn. Za to průměrný plně obsazený letoun Boeing-747, toť jest obsazen 500 lidmi (pro jednodušší počty počítáme, že všichni jsou průměrní 180 cm vysokí 80 Kg vážící muži) váží o mnoho tun více a energie nutná k vzletu a udržení stability letu se logicky musí zvětšit. Zvětší se asi o 10-15 %, čili 12-18 000 litrů leteckého benzínu. Pokud však

vezmeme v potaz našeho pana učitele, který v realitě neměří šest stop a tři palce, jak některé zdroje říkají, ale je asi o sem palců nižší a tím pádem i váží o dost méně. Podle tabulek by člověk o takovém vzrůstu měl vážit okolo 65 kg, což znamená, že hmotnost při vzletu bude o celých 15 kg menší. A pakliže si rychle spočítáme, kolik paliva je potřeba na přepravu jednoho kilogramu přes oceán, dojdeme k výsledku, že pan učitel ušetřil asi 15 celých a pět desetín kilogramu leteckého benzínu. Mnozí si možná mohou říci, že to je nesmírně málo, ale to je veliký omyl. Těmito patnácti a půl kilogramem nebylo vytvořeno 55,85 kg oxidu uhličitého a globální oteplování tak bylo zpomaleno. Pan učitel tedy hrdě zachránil asi 3×10^{-18} kg korálového útesu nebo asi tisíckrát méně želviček (taky v kg). Náš pan učitel je tedy ověřený eko-aktivista a alespoň v tomto ohledu by měl být i vašim vzorem. Buďte jako on.

- Jiří Písek -

Rozhovor o USA s Matějem Vačkářem

Na jak dlouho jste byl v Americe?

V Americe jsem byl na čtrnáct dní, vlastně patnáct, když počítám přelet a odlet.

Jaká tato cesta měla důvod a cíl?

Důvod a cíl.... Tak jestli mám přejít do nějaké filozofie, tak mě napadlo, že nějaká cesta na úplně jiný kontinent na delší dobu (i když dva týdny vlastně nejsou tolik, ale když tam jede člověk úplně sám, tak je to docela dost), tak mi to přišlo jako taková možnost najít sám sebe v jiných směrech. Když jsem byl na gymplu, tak jsem tolik necestoval, na vysoké škole taky ne a hrozně mě to teď zpětně mrzí. Zpětně bych někam na Erasmus určitě jel a tohle mi přišlo jako ideální příležitost někam vyrazit sám na delší dobu, do úplně nového světa a poznat sám sebe. To se mi myslím podařilo.

Kam přesně jste v USA cestoval? Jaké místo či město vás nejvíce zaujalo a proč?

Tak byl jsem v New Yorku první část, potom jsem byl ve Philadelphii, navštívil jsem i Washington a nakonec jsem skončil v Bostonu. Nejvíc mě asi zaujal ten Washington, byl krásný. Je vidět, že je to jejich hlavní město, takže si ho tak opečovávají. Plus tam bylo hodně zajímavých míst. Případně park v Bostonu. Co mě ale zklamalo byl New York. Ten na mě byl málo „Amerika“. Byl hodně kosmopolitní, a když jsem byl i dále v dalších městech, tak jsem zjistil, že tam jsou smíchané všechny kultury, a vůbec jsem se tam necítil jako v Americe.

Jakých kulturních rozdílů jste si všiml mezi USA a Českou republikou? Něco, co jste dříve nevěděl, a potvrdily se Vám vůbec americké stereotypy?

Bylo tam toho fakt hodně. Provádím v Krumlově na zámku, takže se setkávám s Američany celkem často a zpozoroval jsem, že jsou hodně přívětiví, milí a hodně se smějí. A přišlo mi, že je to třeba z té pozice, že já je provádím a oni mi jsou vděční. Vůbec to tak není, jsou takto milí skoro pořád. Když jsem si tam šel sednout do nějakého Pubu na večeri a dal jsem si tam pivo, žebírka a koukal jsem se na televizi, tak vždycky si se mnou někdo začal povídat. Hrozně mile třeba o zápase, a pak ještě o dalších věcech. A to se mi tam dělo velice často. Potvrdilo se mi tedy to, co jsem tak nějak čekal, ale ne v takové míře, že jsou to opravdu vrelí lidé. Jsou více bezprostřední než my. My jsme studení čumáci a já nás mám takhle rád, ale oni jsou opravdu tak milí, jak se o nich říká. No a další věc, co se mi potvrdila je, že jsou opravdu jako společnost rozdělena podle stravy. Není tam člověka s normální postavou, jsou tam buď obézní lidé nebo vysportovaní. Jdeš tam takhle ráno Central Parkem a vidíš běhat tisíce lidí a všichni mají nádherná těla a pak popojdeš do centra a vidíš tam ty trochu obéznější, jak se zrovna valí z fastfoodu do fastfoodu. Takže tohle rozdělení mě opravdu zaujalo.

Jaké americké pokrmy jste zkusil a co Vám chutnalo nejvíce? Zkusíte si uvařit i něco doma?

To už jsem vlastně naznačil. Dával jsem si často ve městech jejich žebírka, a to je to nejlepší. Když jsem se vrátil do Čech, tak jsem si hnedka druhý den dal v budějovický Solnici žebírka, který, mi vůbec nechutnaly. Oni tam mají tak dobrý marinády atd., to bych chtěl někdy zkusit, ale nevím, jestli toho budu někdy schopný udělat na takové úrovni.

Navštívil jste nějaké ikonické památky? Jaké byly Vaše dojmy?

Samozřejmě, že navštívil. Třeba Empire State Building, to je stejně tak úžasný, jak se to ve všech těch filmech říká. Trošku jsem se tam bál té výšky, ale byl jsem TAM. A pak bych určitě zmínil památník jedenáctého září, který byl úžasný. Když jsem to procházel, byly tam silné emoce, takže to byla síla. Pak Kapitol ve Washingtonu, který mě stejně tak nadchnul.

Jaká byla interakce s místními? Co jste se od nich naučil a jak Vás ovlivnil?

Interakce byly zajímavý vždycky. Hodně mě obohatily, asi o nějakou větší vstřícnost, kterou se snažím teď prokazovat. Nejlepší setkání bylo s takovým pánem, když jsem šel ve Washingtonu podél nějaké restaurace. Začalo pršet a já nevěděl kam jít. On tam prostě mával: „COME HERE, COME HERE“ a já si říkal co je to za pána, tam nějaké černoch za výlohou, tak jsem si zašel za roh a podíval se na hodnocení a ceny té restaurace. Pak jsem se vrátil zpátky, sednul jsem si tam a po chvíli on přišel a „tak seš jako tady jo“ a volá na číšníka „ten je tady jenom díky mně, toho jsem já pozval“ a začala hrát písnička a on začal tancovat. Nádherná bezprostřednost, která je pro mě neuvěřitelná a snažím se z toho si něco vzít.

Nějaký nepříjemný zážitek?

Je tam hodně bezdomovců a celkově velká špína, třeba v tom New Yorku. Je to veliký, kosmopolitní město, kde se ti lidé mají o sebe postarat sami. Takhle funguje kapitalismus, nebo jak bych to řekl. Takže v tomhle směru je to drsný a náročný. Třeba první příjezd do New Yorku, kdy jsem vystoupil z metra a přes cestu mi přeběhla obrovská krysa, a to jsem si už říkal co se tady děje, co to je za město. V tomhle jsme úplně někde jinde, když to srovnám s tou Amerikou, tak je to neuvěřitelný.

Vrátil byste se tam někdy znovu?

Já nerad jezdím na stejný místa, protože svět je fakt obrovský a teď mě to začalo bavit a chci toho vidět co nejvíc. Rozhodně ještě nekončím, ale zrovna do Ameriky bych se vrátil. Tentokrát bych jel spíš na jih. Miami, Florida, a to by mě hrozně zajímalo. Od Ameriky si dávám teď pauzu, ale určitě se tam chci jednou vrátit. Tentokrát jinak a dýl, s někým, půjčit si auto a celé to pobřeží si projet. Pak přejet do Las Vegas a těchto měst.

-Upjaden-

O filmu: Hranice práce

„Hrdinství jako by tu nebylo umět se ozvat, ale vydržet co nejvíc“

Český žurnál: Hranice práce

(režie: Apolena Rychlíková)

J. Leth: Perfect Human

dafilms.
CZ

Autorský dokumentární film Apoleny Rychlíkové a Saši Uhlové z roku 2017 otevřel ve společnosti neřešené téma. Novinářka Saša Uhlová se dlouho dozvíдалa o pracovních podmínkách ve špatně placených zaměstnáních. Nakonec se sama nechává zaměstnat třeba v drůbežárně, žiletkárně nebo za kasou, kde tajně sepisuje reportáž. Její podmínkou je na vlastní kůži vyzkoušet jen pro společnost potřebná zaměstnání.

Všude nachází práci vyčerpané kolegy, kteří často pracují i v nemoci, jelikož by se jinak připravili o část životně potřebných příjmů a přidali práci ostatním. Mnohokrát dva různí pracovníci vykonávají stejnou práci na jednom pracovišti, ale jejich platový rozdíl je několik tisíc. Dostávají vynadáno za špatné odvedení práce, kterou jim nikdo nevysvětlil, někteří jsou nuceni pracovat přesčas a i při pobírání minimální mzdy často mají další práci.

V zaměstnání pořizuje záběry tajně, díky skryté kameře v brýlích. I proto není film zrovna audiovizuálním počínkem. Atmosféru ale zachytil o to lépe. Mimo práci jí pak sleduje štáb, který nahlíží i do soukromí jejího domova. Vše dopadá také na její rodinu. Děti vidí deset minut ráno a občas je stihne i večer. Později se odloučí úplně. Nechápe, jak to všechny ty ženy zvládají. „Neviděla jsem syna vyrůstat,“ svěří se jí spolupracovnice v Albertu. Olga z žiletkárny začala pracovat poté, co na živobytí měla 3000,- Kč na měsíc a sociálka jí řekla, že to musí stačit. Jejím synovi bylo tehdy osmnáct měsíců.

Uhlová začíná, v prádelně v nemocnici Motol, kde se skamarádí s Romkou Marií a diví se, proč nikdy nezvažovala vstup do odborů nebo se neozvala proti podmínkám na pracovišti. Práce přece v Česku je, tak proč ji nezmění? „Volala jsem kvůli práci a bylo volné místo. Když jsem přišla, tak mi ani nepodali ruku,“ vysvětluje Mariina dcera.

Sblíží se se svými spolupracovníky, vznikají přátelství. Část dokumentu tvoří právě její vyprávění o nich, jejich životech a problémech. Odkrývá útržky o prožívání těch, které sama považuje za hrdiny. Téměř ve všech zaměstnáních autoři zjistili porušování zákoníku práce. Ale i tak třeba práci v prádelně nachází krásnou a užitečnou, všimá si, že právě na užitečnost jsou všichni náležitě pyšní. Všude ale stráví jen pár týdnů a nemůže tak opravdu pocítit několikaleté dopady. Ji samotnou práce ničí, zhoršuje se její zdraví a to, že je někde jen jako a na chvíli, jí vůbec nepomáhá. Je nervózní, že udělá chybu a někdo jí sere.

„To je to jen pro silný jedince, tady nikdo dlouho nevydrží,“ říkají jí kolegyně, když práci opouští. „A vy? Vy to vydržíte?“ ptá se Saša. „My musíme.“

Uhlová mluví o tzv. vydíracím potenciálu, který by mohli zaměstnanci potřebných zaměstnání využít. Pokud se vzbouří, dopadne to na nás všechny, což třeba u novinářů neplatí. Ze strachu se ale nikdo neozve. Právě oni mají totiž co ztratit. Většina z nich je se smutným osudem dokonce smířena, a ještě navíc v sobě dokážou najít optimismus i šlechetnost. Hela z prádelny má doma nemohoucího manžela, o kterého by se raději starala, kdyby nemusela vydělávat. Když řekne, že manžel měl infarkt, kolegyně Elenka přijde do práce nemocná, jen aby Hele pomohla.

Dalším mínusem je, že autentický dokument je jen úlovkem jedinečné reportáže, kterou Uhlová zveřejňovala na webu A2larm pod názvem: Hrdinové kapitalistické práce.

Občas bývá filmu také vytýkáno jeho ideologicky silně levicový zaměření podtext. Je ale skvělou příležitostí, jak za sedmdesát minut nahlédnout do situace téměř jedné pětiny Čechů, jejichž pracovní podmínky i přes jejich nepostradatelnost občas přehlízíme.

Film Hranice práce si odnesl dvě ceny z Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů Ji.hlava a získal nominaci na cenu Českého lva. Můžete ho zhlédnout také na české platformě dafilms, která se soustředí hlavně na dokumentární a animované filmy, ale nabízí i českou a světovou klasiku. Nyní můžete sledovat třeba i filmy ze sekce Krátká radost z festivalu Ji.hlava, jehož online část tam zanedlouho bude probíhat a rozhodně bude stát za to!

Fantasy s podzimní atmosférou

Měli jste někdy nutkání při ranní cestě do školy zahrnout do nějaké tajemné uličky osvětlené jedinou lampou, ztratit se v neproniknutelné mlze a na druhé straně vkročit do jiného světa plného kouzel, dobrodružství a lidí, co vám jdou po krku kvůli ukradenému magickému artefaktu?

Moc specifické? Možná..., ale pokud vás na této představě alespoň něco nadchlo, mám pro vás druhé nejlepší řešení (cestu do fiktivního světa bohužel nezajistím)! Až se budete chtít odreagovat od školních povinností a užít si tajemnou podzimní atmosféru, aniž byste museli ven na mráz, zkuste si přečíst některou z těchto knih – všechny jsou YA (young adult) fantasy plné napětí a akce, takže nudit se rozhodně nebudete. Díky čtivému a celkem jednoduchému stylu psaní si je užijete i v originále a nemusíte ani umět perfektně anglicky!

Šest vran (Leigh Bardugo) – populární duologie o skupině šesti náctiletých kriminálníchků a téměř nemožné krádeži. Dobrodružství tak napínavé, že si ani nevšimnete, jak moc vám postavy přirostly k srdci. A pokud jste fanoušci Netflixu, i pro vás tu něco mám. Kničky mají také seriálovou podobu, kde se dějové linie protínají společně s druhou sérií od této autorky. Najdete ho pod názvem: Světlo a stíny.

Zlatí vlci (Roshani Chokshi) – podobný příběh, tentokrát na pozadí tajemných ulic Paříže na konci devatenáctého století. Kouzelné artefakty a magie propůjčující moc za každým rohem, co jsou ale kvůli ní postavy ochotny obětovat?

Temnější tvář magie (V. E. Schwab) – čtyři paralelní Londýny, každý v jiném světě a černá magie hroící, že je všechny pohltí. Ale také zloději, piráti a magické souboje v gotických hradech!

Mistborn: Finální říše (Brandon Sanderson) – příběh o hledání naděje v mrtvém světě, utopeném v mlze plný akce, nemožných plánů a nečekaných zvrátů.

-ann-

Podzimní sladárna: Cinnamon Rolls

Virál sociálních sítí, skoro až symbol podzimu. Pojdme si je připravit!

Konec léta a nástup podzimu s sebou přináší kratší dny a chladnější počasí. Stejně jako se mění svět kolem nás, mění se i naše chutě, a to hlavně touha po sladkém. Na podzim máme z čeho vybírat. Stávnatá jablka dozrávají, stejně tak poslední švestky a hrušky, na zahradě ožívají se rány padajících ořechů a vůně skořice se nese všude kolem.

Postup:

1.) Smícháme do misky teplé mléko, cukr, droždí a všechno řádně promícháme

2.) Necháme stranou (nejlépe přikryjeme utěrkou, abychom uchovali teplo)

Do další misky nasypeme mouku, sůl a promícháme

Přidáme směs s droždím, rozpuštěné máslo a celé vajíčko.

Vše důkladně zamícháme až nám začne vznikat lepkavá hmota. V tu chvíli si můžeme posypat povrch **trochou** hladké mouky a těsto začít hníst. Hnětete těsto, dokud nepřestane lepit (cca 10–15 min).

Následně vložíme těsto do misky a pod utěrkou necháme hodinu odpočívat.

Mezitím si můžeme připravit náplň. Do misky dáme skořici, kterou promícháme s cukrem. Potom přidáme ještě máslo a vše důkladně promícháme. Měla by nám vzniknout taková „skořicová kaše“.

(tip: můžete si máslo trochu povolit

Budeme potřebovat:

Těsto:

- 1 hrnek teplého mléka (240 ml)
- ¼ hrnku cukru (60 g) – doporučuji třtinový, ale bílý funguje taky
- 1 polévková lžice droždí (15 g)
- 345 g hladké mouky
- ½ lžičky soli
- 3 polévkové lžice rozpuštěného másla (45 g)
- 1 větší vajíčko

Náplň:

- 5 polévkových lžic másla (75 g)
- 1 polévková lžice skořice (15 g)
- 80 g třtinového / bílého cukru

Na konec můžete zalít vysokoprocentní smetanou (30–36 %)

v mikrovlnce, aby se vám s tím lépe pracovalo.)

Těsto rozválíme na vál. Jeho šířka po vyválení by měla být cca 5 mm. Rovnoměrně rozetřeme naši náplň, snažte se i co nejvíce do rohů.

Začneme rolovat vodorovně (= rolujeme delší stranu!), a to od nás na druhou stranu tácu (= bude se vám to lépe rolovat).

Připravíme si pekáč (nebo vysoký plech) a nití nakrájíme rolku na tolik kousků, kolik se nám do pekáče vejde naskládat.

Pekáč přikryjeme opět utěrkou a necháme 30 minut odpočívat.

VOLITELNÝ KROK: Jednotlivé rolky polijeme vysokoprocentní smetanou.

Vložíme do trouby a necháme péct na 190° C na cca 25 minut.

VOLITELNÝ KROK 2: Po vyndání z trouby navrch můžeme opět přidat smetanu pro vláčnější chuť.

A SERVÍRUJEME!!!! Dobrou chuť!

-Rominaa-

Naše cesta na sever

V srpnu jsme se v sestavě já, Emča, Kiki a Niky vypravily na cestu na sever. Cesta nás vyšla na studentské poměry hodně výhodně, díky naší výhře jízdenky v programu Erasmus+ (DiscoverEU vyhláší soutěž pravidelně pro studenty a mladé dospělé ve věku osmnácti let). Zážitků jsme si přivezly spoustu, a tak jsem poprosila své kamarádky, aby sdílely svou oblíbenou vzpomínku.

Pro mě začala cesta nejlépe, jak mohla – v Kodani. První večer, co jsme přijely, jsem celým štěstím nemohla usnout. Viděly jsme většinu známých míst i skryté perly místních. Všichni jezdí na krásných městských kolech, ale vy se můžete projet i na okružní jízdě po Kodani lodkou přímo z Nyhavnu. Navštívily jsme krásné podniky jako Apotek 57, i ty víc útulné než-li estetické. Jediným zklamáním bylo útulné Café Malmö, kde jim asi zrovna došly čisté lžičky. Všude tam potkáte tatínky s dětmi nebo seniory na odpoledním běhu.

Jedinečným místem v Kodani je Christianie, na kterou nejraději vzpomíná Kiki.

Ve Stockholmu náš první dojem ovlivnil rozhodně nejtípnější (alespoň ve vzpomínkách) hostel, který byl pod zemí. Na pokoji pro 12 lidí s námi bylo 8 kluků všech generací, hodně vůní a žádné okno. V centru (Gamla stan) určité kromě známých míst navštívte i stánek Strömmingsvagnen, kam na jídlo chodí místí šéfkuchaři. Radost nám udělal ochotný starší pán v metru (malby na stanicích z něj dělají téměř galerii), který nám nadšeně doporučoval ta nejlepší místa. Díky levným lístkům na městskou jsme jezdily metrem i lodkami z ostrova na ostrov. Zjištění: masové kuličky ve švédské Ikea jsou lepší než v těch našich.

Dál naše cesta pokračovala do Osla a jeho okolí.

Nikča:

Poslední dny jsme přespávaly ve stanech na norském ostrově Langøyene poblíž Osla a u jezer Lutvann a Ulsrudsvann. To byly pro mě jedny z nejlepších okamžiků, kdy jsme poznaly rozmanitou norskou přírodu, ale hlavně samy sebe a také naše dovednosti ve vaření (kuskus s fazolemi v nálevu a tuňákem dokonce přilákal i lišku :DD). Je náročné chodit větší část dne v dešti s těžkou krosnou do kopce po kluzkých kamenech v lese a pak ještě ve větším lijáku postavit tak trochu nestabilní stan. Ale ten pocit potom, když spadne poslední kapka, nahodíte na sebe suché oblečení a jdete s přáteli na procházku krásně zelenou přírodou, s výhledem na blyštící se jezero, to je nezapomenutelný zážitek. Moc se mi líbilo, že v Norsku se dá stanovat skoro kdekoli a ani se nemusíte v těchto severských zemích bát o svůj život, což jsme jako holky dost ocenily a rozhodně bych zmíněné destinace doporučila všem, co rádi cestují a milují přírodu. Říká se, že lidé ze severu jsou spíše uzavření, ale kdykoliv jsme se jich na něco potřebovali zeptat nebo jen tak popovídat o životě, vždy byli ochotní nám pomoci a my měly opravdu hodně příležitostí k poznání milých a zajímavých lidí.

Po stanování v přírodě jsme se vrátili zpět do Osla, které jsme objevovaly podle průvodce Terezy-InOslo. Rozhodně zkuste zmrzlinu softis. Místní studentky nám doporučily muzeum Nasjonalmuseet a my se k nim přidáváme!

Em:

Představte si následující situaci. Je dvanáct večer, vy jedete nočním vlakem přes celé Švédsko do města Halmstad, kde vás čeká dalších pět hodin čekání na přestup. Je sobota večer. I švédské kluby tak žijí bujarým životem, vy však máte za sebou dvanáct dní každodenního zpracovávání nových vjemů a tužba návštěvy baru tak klesá s každou přibývajícím hodinou.

Nejhorší na téhle táhlé cestě jsou však hluchní spolujezdcí vedle vás. Dva manželské páry, bez ostychu si pouštějí hudbu svého mládí takzvané na "plné pecky". Připadám si jak v podvečer u třeboňské Besedy.

Když se náhle jeden z hluchných padesátníků dá do řeči s Markét. Je nadšen naší cestou, jako obecně každý, kdo se odvážil zeptat na důvod našeho očividně cestovatelského zjevu. Po krátkém rozhovoru se dozvídáme o veselé čtveřici bližší podrobnosti. Za doprovodu zpěvu jeho ženy, která se nechává euforicky unášet rytmem hudby, nás muž informuje o důvodu jejich rozjareání. Švéd jménem Manfred právě jede se svou přítelkyní a přáteli z koňských závodů, které s velkým náskokem vyhrál právě jeho kůň. Je tak nadšen, že má chuť slavit s celým světem a po příjezdu na nádraží nás zve k sobě domů na ochutnávku švédské kultury. Výhoda cestování ve skupině je nedocenitelná, kromě zábavy a společného sdílení zážitků i fakt, že máte ve většině případů početní převahu. Souhlasíme.

A tak začíná noční průzkum sedmdesáti tisícového města se sympatickým domorodcem, který v hlavě každé z nás uvízl nejspíše v trochu jiné podobě, a i z toho důvodu si ho nechám pro nás. Já před sebou budu mít ještě dlouho obraz králíčků, které město okupují, když obyvatelstvo uléhá k nočnímu spánku a pocit pohostinnosti Švédů, která je opravdu velká a potvrzuje nesmyslnost stereotypizace.

Pokud se vám nicméně někdy naskytne možnost prozkoumat cizí zemi s člověkem, který v ní žije a sdílí její radosti i strasti, bezpochyby toho využijte. Tak totiž vznikají zážitky, které ve vás uvíznou napořád.

Právě Manfred, o kterém píše Emča, se s námi rozloučil se slovy: „I hope your parents welcome you with pride not because of what you do, but just because it is you and they love you for that.“ (=Doufám, že vás vaši rodiče přivítají s pýchou, ne za to, co děláte, ale jen proto, že jste to vy a oni vás za to milují.)

Lepší závěr nezapomenutelné cesty by nás pronásledovat snad ani nemohl.

-Makk-

VÝHOVORKY

aneb noví učitelé vnitřně

Rozhovory. Co je to rozhovor a jak je definován? Jaké má znaky a jak moc je třeba držet na uzdě? To jsou otázky, které bývají pokládány autorovi korektní publicistiky. Nelze ale neustále s nepřetržitým úsilím tuto uzdu utahovat, proto jsem se rozhodl vzít přístup směřující vnitřně a konfrontovat učitele, ať už s otázkami zkoumající hluboké nitro, tak s otázkami stručnými s poukázáním na kulturní život Čecha a samostatné chápání společenských předsudků.

Jako první uvedu rozhovor s učitelkou chemie a biologie paní Marií Michalovou:

Máte nějaký oblíbený hudební žánr?

Vzhledem k tomu že jsem dřív hrála na kytaru, tak folk, Pokáč, atd.

Co si myslíte o modernizaci značně zaostalého rněnského ringu?

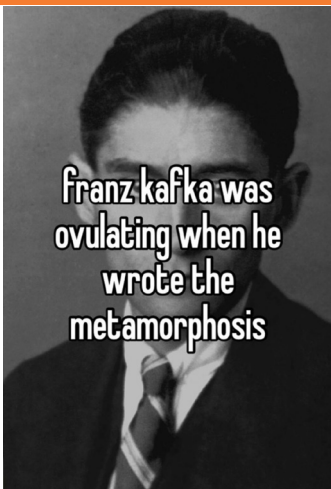
Mám Brno ráda, ale nejsem tam dost často na to, abych mohla posoudit, jestli to jde k horšímu nebo lepšímu.

Uznáváte nezávislost Kosova?

Přijde mi, že nám nepřipadá to usuzovat, řekla bych, že je to rozsáhlý problém zasahující nejen menšiny, ale i menší společenské skupiny.

Věříte v meristém?

V biologický meristém určitě.

Chtěla byste být anaerobním organismem?

Asi ne, ale napadlo mě, že když nejsem vázána na kyslíkaté prostředí, tak to bude mít určité výhody, ale nějak značně mě bezkyslíkaté prostředí zdaleka neláká.

Jste příznivcem zabavování eidamu při průběhu hodiny?

Určitě bych nikdy nebrala svačiny, ale chtěla bych, aby to žáci těch 45 minut bez svačiny vydrželi.

Jaký máte názor na Benešovy dekrety?

Hrozná nespravedlnost.

Podporujete vznik Moravské monarchie?

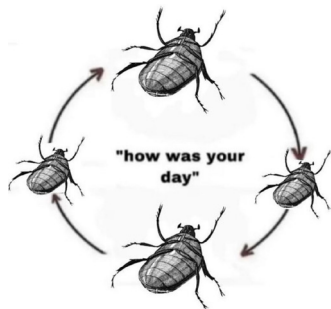
Asi ne. Do Čech mi monarchie nezapadá.

Jste o zavedení názvu "oxid divodný"?

Určitě ne. Kdybychom byli čeští obrozenci tak jo, ale jinak je to opravdu chemická vražda.

Proti srsti nebo po?

Já bych řekla po srsti.

the extremely male
brained urge to
taxonomize our
differences

**A jako druhý uvedu
rozhovor s učitelkou
angličtiny paní Kateřinou
Doležalovou:**

**Kde jste se narodila a řídíte se
svou místní kulturou?**

Narodila jsem se na Vysočině,
tradiční vesnická kultura, snad
12, teď 10 hospod v naší vesnici,
myslím že dvě zkrachovaly. Ale
rozhodně nectím hospodskou
tradiici.

He's literally goals

**Oslovila byste někoho
někdy "krajane"?**

Ne.

**Lze míru absurdity za
jakékoli okolnosti vyčíslit?**

Těžko říct.

Pít či nepít?

Pít.

Jíst či nejíst?

Jíst.

**Vyjadřuje polibek lásku či
začínající kanibalismus?**

Ani jedno.

Být či nebýt?

That's the question.

**Jaký máte názor na Kafkovu
"Proměnu"?**

Nečetla jsem.

**Co byste dělala, kdybyste se
proměnila v brouka lidské
velikosti?**

Zkusila bych najít Máju,
Hopa, .. asi nějaký
kamarády?

**Znáte Řehoře Samsu?
Co si myslíte že je to za
člověka? (Hlavní postava
Proměny, který se proměnil
v brouka).**

To zní jako že vyřezával
betlémy.

Pretending Im Franz
Kafka anytime I throw
away my art

**Proč si myslíte, že je Ostrava
návštěvy hodné město?**

Pro lidi, co rádi pijí, asi dobrý.

**Jste zastánkyní romantizování
melancholické samoty jednot-
livcem?**

By all means. Jsem rozhodně
pro. Kdybych neměla děti užívala
bych si melancholickou samotu.
Romanticky s vínem a ohněm.

Proti srsti nebo po srsti?

Po. Jednoznačně po.

-papirovarole-

Hodnocení Svatováclavských exkurzí

Recenze našich studentů:

Líbilo se mi všechno, důl (zajímavá zkušenost), zámek (vtipkující pan Vačkář) i Křížová cesta (sice trochu prudký výšlap, ale díky tomu krásný výhled).

Prohlídka grafitových dolů byla za mě asi nejlepší, ale úžasné bylo všechno.

SPOKOJENOST

8,46

KAPLICKO

Recenze našich studentů:

Pobyt v přírodě, čerstvý vzduch, včasný konec podle plánu, příjemný dozor, pohyb místo neustálého nekonečného sezení ve škole.

Nejvíce se mi líbila trasa a vědomosti, které jsme se dozvěděli.

SPOKOJENOST

8,34

ŠUMAVA

SPOKOJENOST

9,16

ČESKÝ KRUMLOV

Recenze našich studentů:

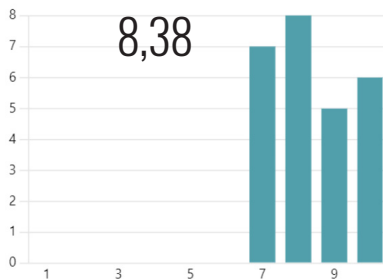
Nejlepší bylo hezké počasí a program trasy.

Rozhovory s přáteli a učiteli; interiér kostelů.

Výšlap na rozhlednu byl super

SPOKOJENOST

8,38

LUTOVÁ

Recenze našich studentů:

Nejvíce se mi líbila prohlídka hradu a výšlap.

Hodně jsem si užil jak jsme šli na ten hřbitov. Bylo to strašidelné a zajímavé.

Nejvíce mě zaujal hrad Velhartice a památník amerických vojáků.

Recenze našich studentů:

Líbila se mi celková organizace, přístup pana Pražáka a jeho doplňování informací prostřednictvím přednášek v autobuse.

Nedá se říci líbilo, byl to silný zážitek. Jsem vděčný za umožnění účasti na této exkurzi.

Tahle exkurze je snad nejlepší z nabídky (pokud na to má člověk "žaludek"). Rozhodně bych pro studenty zařadila do nabídky i na příští rok, stojí to za to. Pan Pražák jako dozor byl super, udělal k Terezínu užitečný úvod pro lepší pochopení.

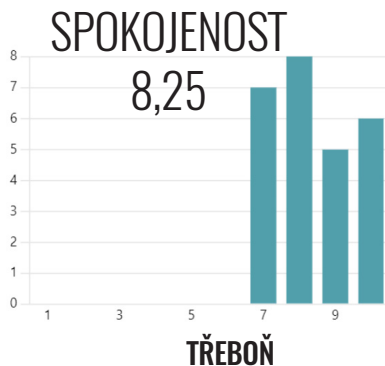
Celkový program se mi moc líbil a průvodci byli skvělí.

Recenze našich studentů:

Pro mě byla nejvíce zajímavá prohlídka židovského hřbitovu+ informace o něm

Hezká byla procházka, návštěva Bertiných lázní a hřbitov.

Všechno se mi líbilo. Až na přednášku v lázních.

Recenze našich studentů:

Prohlídka Zvíkova a povídání o Vlastě Kálalové-Di Lottiové. Na Zvíkově už jsem jednou byla a stále se mi tam moc líbí, je to opravdu pěkná zřícenina, jediná škoda, že tam nebyl průvodce. Co se týče povídání o paní doktorce, bylo rozhodně zajímavé a dozvěděla jsem se zase něco nového, paní Kálalová-Di Lottiová byla opravdu výjimečná žena.

Nejvíce se mi líbila návštěva hradu Zvíkov, protože jsme měli možnost si jej projít sami a hrad sám o sobě byl moc pěkný.

POJĎME ODMATUROVAT Z ČEŠTINY !

EDGAR ALLAN POE

Téma a motiv díla:

zoufalost, tma, uvěznění v tmavém žaláři, psychické mučení

Časoprostor:

vězení v Toledo, zhruba v období Napoleonských válek (zrušení inkvizice)

Kompoziční výstavba:

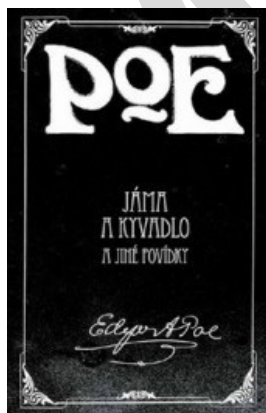
chronologická, popisný postup

Literární druh a žánr:

próza, epika, hororová povídka

Lyrický subjekt:

trestanec, sám vypravěč

Vyprávěcí způsoby

ich-forma, spisovný jazyk

Jazykové prostředky:

zvolání, zastaralé české výrazy (kutna, chrípí)

Tropy a figury:

přirovnání, metafora

Postavy:

Trestanec: nejmenovaný, časté monology (úvahy nad životem a smrtí)

Generál Lassalle: osvobozuje odsouzeného

Kontext autorovy tvorby:

E.A.Poe je významným americkým básníkem a spisovatelem 19.století. Nebýval příliš šťastný a společenský, a tak své pocity promítal ve svých dílech. Byl vychováván adoptivními rodiči. Jeho díla jsou často depresivní, smutná a hororová. Psal hlavně krátké povídky a básničky. Jeho dalšími díly je například Černý kocour, Havran nebo Žánik domu Usherů.

Literárně historický kontext:

Poe je představitelem romantismu, který převládal od konce 18. do začátku 19. století. Vyznačuje se často nenaplněnou láskou, vírou v člověka a snahou o volnost a rovnost. V této době probíhala též Velká francouzská revoluce, která ovlivnila svět. Autor se často ztotožňuje s hlavním hrdinou. Budoucnost v romantismu nemá zastoupení, řeší se minulost. Dalšími spisovateli této doby jsou například Alexandre Dumas, Victor Hugo nebo Walter Scott.

-Upjaden-

SUDOKU A SUDOKU

3.14159265 028841971
 693993751 28620899
 862803482 32306647
 093844609 11174502
 841027019 93038196
 442881097 36783165
 271201909 43266482

8	16	6	15	8	3	12
	20	2	28			
10			11	2	21	6
9	15	9		13		
		8		6		15
4	10		27	9	3	7
27		18			20	9
				24	7	
	8	9			4	2

133936072 31558817
 488152092 92590360
 011330530 15116094
 330572703 93261179
 310511854 35752724
 891227938 96566430
 860213949 94370277

24	4	10	3	7	2	15	10	9
		5	1	9	22	4	7	9
22	9	5	7	6	7	3	4	18
		18	22		5	6		
	11		5	5	2	8		15
			4	12	6	5		17
14	5	15	8			10	9	10
	3	21	4	2	9	15	9	14
10			7				11	5
								4

Ranní symfonie podzimu

Víně syté mlhy ranní
Probudí mne ze spání.
Chládek větru slabého,
Dá mi trochu štěstí svého.

Suché listy křupající,
Žáří barvou na silnici.
A ty listy na stromech
Tančí s větrem v pramenech.

Slunce svítí do tváří,
Hřeje však jen trošku.
Přestože je chladno,
Ven se mi jít chtělo.